

vaným chyběl předem úmysl, někomu učiniti násilí za účelem zmocnění se mouky. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství dáti místo, rozsudek ve výroku v odpor vzatém a souvisících s ním výrocích, iak shora naznačeno, zrušiti.

Čís. 198.

Soudové, rozhodující o náhradě škody za vyšetřovací vazbu, rozhodují ještě jako soudové trestní a nikoli snad jako pouzí orgánové justiční správy.

O stížnosti proti rozhodnutí okresního soudu o nároku na náhradu za vyšetřovací vazbu dle zákona ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. z., rozhoduje dle § 15. tr. ř. vrchní zemský soud.

(Rozh. ze dne 28. května 1920, Kr I 330/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal o zmateční stížnosti k zachování zákona právem:

Rozhodnutím krajského soudu v Jičíně ze dne 27. ledna 1920 č. j. porušen byl zákon v ustanovení § 13 odst. 2 tr. ř., rozhodnutí to se zrušuje a krajskému soudu se ukládá, by předložil stížnost státního zastupitelství v Jičíně proti usnesení okresního soudu ve Vrchlabí ze dne 22. srpna 1919 vrchnímu zemskému soudu v Praze k rozhodnutí.

Důvod y:

V trestní věci Františka P. pro zločin podvodu, která vyhledávána byla u okresního soudu ve Vrchlabí a dle § 90 tr. ř. zastavena, aniž se s ní sborový soud byl zabýval, bylo usnesením okresního soudu ve Vrchlabí ze dne 22. srpna 1919 rozhodnuto, že Františku P. přísluší nárok na náhradu za nezaviněnou vazbu dle zákona ze dne 18. srpna 1918 čís. 318 ř. z. Proti tomuto usnesení podalo státní zastupitelství stížnost, o které rozhodl krajský soud v Jičíně usnesením ze dne 27. ledna 1920, vyhověv stížnosti v tom smyslu, že Františku P. náhrada nepřísluší. Proti tomuto rozhodnutí směřuje zmateční stížnost k zachování zákona. Soud zrušovací položil si především otázku, zda krajský soud v Jičíně učinil usnesení výše dotčené jako soud trestní, poněvadž jen, kdyby tomu tak bylo, lze uznati za přípustnou zmateční stížnost ve smyslu § 33 tr. ř. V tom směru bylo uváženo, že řízení podle zákona ze dne 18. srpna 1918 čís. 318 ř. z. těsně přiléhá k předchozímu trestnímu řízení a s ním souvisí, že skončené trestní řízení jest předpokladem řízení dle naznačeného zákona, že tedy soudové rozhodující o náhradě škody za vyšetřovací vazbu rozhodují ještě jako soudové trestní a ne snad jako pouhé orgány správy justiční. Nelze proto důvodně pochybovati o přípustnosti podané zmateční stížnosti. Ve věci samé dlužno souhlasiti s názorem generální prokuratury, že o stížnosti státního zastupitelství, vyhrazené v 3. odst. § 3 zákona ze dne 18. srpna 1918 čís. 318 ř. z., nesměl

rozhodovati sborový soud první stolice, ježto nešlo o nějaké opatření soudu ve věci přestupkové dle odst. 2 § 13 tr. ř., třeba že okresní soud dle § 3 odst. 1 zákona ze dne 18. srpna 1918 čís. 318 ř. z. byl povolán, by rozhodnul o povinnosti státu k náhradě škody. Také radní komora krajského soudu v Jičíně nebyla příslušnou rozhodovati o stížnosti státního zastupitelství, poněvadž přípravné vyhledávání bylo již skončeno a nešlo tedy o opatření soudu vyhledávacího za přípravného vyhledávání (§ 113 tr. ř.). Když tedy rozhodnouti nemohl o stížnosti státního zastupitelství ani sborový soud jako soud druhé stolice ve věcech přestupkových ani radní komora sborového soudu, náleželo rozhodnouti o ní podle § 15 tr. ř. vrchnímu zemskému soudu. Rozhodnutím krajského soudu v Jičíně byl tedy porušen zákon i slušelo proto podle §§ 33, 292 tr. ř. uznati jak výše uvedeno.

Čís. 199.

Všeobecný neurčitý nebo dokonce podmíněný slib pachatele, že škodu nahradí, nezaručuje mu beztrestnost dle § 187 tr. z.

(Rozh. ze dne 4. června 1920, Kr II 212/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalované Julie P. do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 21. května 1918, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže dle §§ 171, 176 II. b) tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje pouze důvod zmatečnosti čís. 9 b) § 281 tr. ř. Namítá, že se obžalovaná stala beztrestnou tím, že se s poškozenou Marií M. vyrovnala, zavázavši se, že jí nahradí veškeru škodu, až se provdá, po případě ještě dříve, pošle-li jí matka peníze. Poněvadž se toto narovnání stalo dříve, než se vrchnost dověděla o činu, jest prý splněna podmínka beztrestnosti dle §§ 187 a 188 tr. z. Stížnost jest zřejmě neodůvodněna. Správně uvedl první soud, že pouhý slib pachatelův, že škodu nahradí, a to slib úplně neurčitý, poněvadž obžalovaná slíbila, že nahradí škodu, »až se provdá« nebo »své matce napíše a tato jí zašle peníze«, nevyhovuje požadavku § 187 resp. 188 tr. z. Narovnání dle § 188 b) tr. z. předpokládá, že pachatel převezme závazek, že nahradí poškozenému do určité doby veškeru škodu z krádeže a že závazku svému dostojí. V daném případě slíbila obžalovaná jen všeobecně, že nahradí škodu a to způsobem zcela neurčitým, až se provdá a podmíněným — pošle-li jí matka peníze, a závazku svému ostatně ani nedostála, poněvadž ještě ve zmáteční stížnosti, 6 týdnů po vydání odsuzujícího výroku znovu slibuje, a zase jen všeobecně a neurčitě, že škodu nahradí.

Nejsou zde tedy předpoklady pro použití právního dobrodiní dle §§ 187 a 188 tr. z.